

[Ib Christensen]

melt ejendomsretsbegreb, der er meget fastslået i befolkningen, desværre, men som prioriteres af de borgerlige partier så højt, at de først i anden række sætter den enkeltes ejendomsret til sit eget arbejdsudbytte, til det, man frembringer med sine hænder eller ved sit åndelige arbejde.

Deroverfor stiller vi så et tredje ejendomsretsbegreb, som er forskelligt både fra det socialistiske og det borgerlige ejendomsretsbegreb. Det betyder, at ejendomsret er noget, det enkelte menneske i første række har til sit eget arbejdsudbytte, mens til gengæld fællesskabet har ejendomsretten til de naturgivne, de arbejdsfri, de samfundsskabte værdier, til jordværdierne og til naturrigdommene i det hele taget. De bør tilfalde fællesskabet, for det er fællesskabet, der skaber disse værdier, det er fællesskabet, der betinger disse værdiers eksistens.

Det er det georgistiske eller retsliberale ejendomsretsbegreb, som vi altså sætter over for det socialistiske og over for det borgerlige ejendomsretsbegreb. Jeg tror, at meget ville være vundet, hvis man i højere omfang kunne vinde forståelse for dette ejendomsretsbegreb. Det kunne skabe et tillidsfuldt samarbejde mellem de forskellige grupper i befolkningen. Ingen ville føle, at deres rettigheder blev gået for nær ved en sådan politik, og derved kunne vi opnå en tilstand af frie menneskers frivillige samarbejde i stedet for den stigende offentlige styring, som vi oplever i disse år.

Hvad vil det så sige i praksis? Ja, det vil sige selvbestemmelsesret i stedet for formynderi og et frit arbejdsmarked, hvor ansvaret er parternes eget, hvor de ved frie og ansvarlige forhandlinger på egen risiko fastsætter lønninger, arbejdsvilkår og medejendomsret. Det vil sige, at vi laver en sådan arbejdsmarkedspolitik i stedet for en statslig fastsættelse af lønninger og arbejdsvilkår på det private arbejdsmarked med stigende infiltration mellem det økonomiske og politiske liv og rent ud sagt korporative tendenser.

Det er en fundamental menneskeret at have den størst mulige selvbestemmelses- og medbestemmelsesret med hensyn til sine egne arbejdsvilkår, og derfor er vi så stærkt i opposition såvel til den borgerlige indkomstpølitik som til den socialistiske økonomi. Vi ser da også, at man ikke respekterer disse lovindgreb. Vi oplever såkaldte ulovlige eller

overenskomststridige strejker og arbejdsnælgelser i stigende omfang, og det vil også blive konsekvensen, for det enkelte menneskes medansvarsfølelse forsvinder jo, når det er staten, der trækker ting ned over hovedet på folk. Man kan ikke appellere til folks ansvarsbevidsthed, samtidig med at man lader forstå, at kan de ikke blive enige, så står vi parat til at redde alle problemerne for dem. Der bør staten indskrænke sig til at blande sig vedrørende livsnødvendige samfundsfunktioner, som er af helt vital karakter, og gribe ind på disse isolerede områder i stedet for at gøre det, man altså gør og formentlig også forbereder i disse dage.

Hvad vil en sådan politik, hvilende på de ideologiske synspunkter, jeg her har nævnt, videre sige? Ja, det vil sige et frit og selvhjulpent erhvervsliv, hvor statens indblanding er begrænset til effektiv bekæmpelse af monopolerne, herunder stop for jord- og ejendomsspekulationen, i stedet for som nu et erhvervsliv, der er befængt med subsidier og offentligt bureaukрати, altså en fri markedøkonomi uden monopoler i stedet for planøkonomisk styring, stigende subsidieringspolitik og offentligt regereri. Det vil videre sige frihandel og et frit erhvervsliv i stedet for De europæiske Fællesskabers voksende protektionisme og planøkonomiske styringer af det ene og det andet område af erhvervslivet. Og det vil sige national selvbestemmelsesret i stedet for overstatslig centralisme og unionsdannelse. Vores model for internationalt samarbejde er frie, selvstændige nationers frivillige samarbejde om spørgsmål af fælles interesse, altså stik modsat den europæiske EF-sammenslutningsmodel, hvor målet er dannelsen af en europæisk union, altså ultimativt og til syvende og sidst en slags europæisk forbundsstatsdannelse.

Endelig opstiller vi en samfundsmode, hvor de egentlige naturlige fællesopgaver, det vil sige de opgaver, som alle borgere har lige stor interesse i, varetages og løses på en forsvarlig måde, mens overflødige offentlige udgifter og pleje af særinteresser afvikles, statsregereri, bureaukрати osv.

Der er folk, der stadig væk morer sig med at stille alle de politiske partier op på række og geled fra venstre til højre, og det volder dem svar hovedpine at placere retsforbundet i denne skala. Det forstår jeg godt, ikke alene fordi vores ideologiske grundlag er så